

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

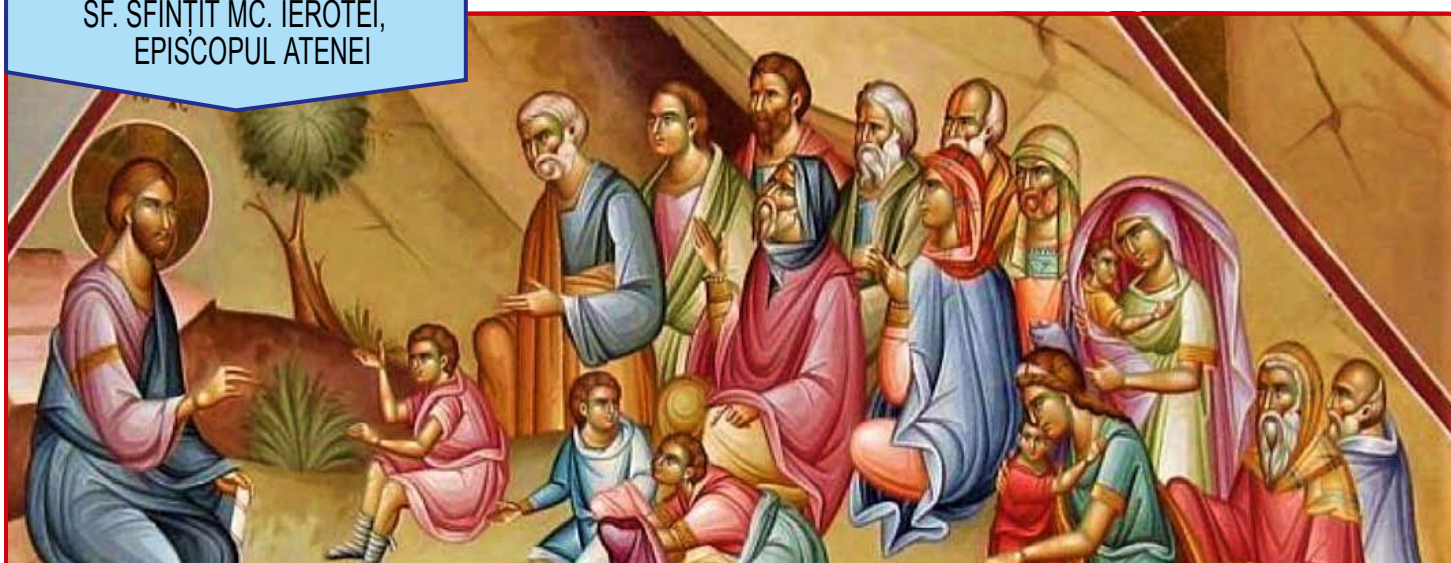
NU-I UȘOR SĂ-I IUBIM PE VRĂJMAȘI, DAR E MÂNTUITOR

DUMINICA A 19-A DUPĂ RUSALIII

(Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor)

SF. SFÎNȚIT MC. IEROTEI,
EPISCOPUL ATENEI

Cum? Să iubim pe vrăjmașii noștri? Pe acei care ne fac rău? Pe acei care aruncă asupra noastră calomnii? Pe acei care pândesc pașii noștri, ca să ne facă rău? Pe acei care se bucură de durerea și suferința noastră? Se poate o astfel de poruncă?

Sfântul Simeon Noul Teolog Treptele iubirii de vrăjmași

- ❖ Întâia treaptă e, așadar, să nu te mândrești pentru necinstiri, batjocuri, încercări și necazuri pricinuite de cel de lângă noi.
- ❖ A doua, să le primești cu mulțumire.
- ❖ A treia, să te rogi pentru cel care te face să suferi.
- ❖ A patra, să-l iubești din tot sufletul, cu adevărat și profund.
- ❖ A cincea, așa să-l iubești, încât pururi să-ți amintești de el cu gând curat, fără mâhnire, ca de un prieten iubit.
- ❖ A șasea, să-ți păstrezi pacea sufletului când ești jignit, batjocorit sau chiar lovit, fără să te socotești pe tine sfânt, iar pe cel ce-ți face rău, un nemernic.
- ❖ A șaptea, să nu te tulburi aflând că e fățarnic cel pe care-l ții de prieten.
- ❖ A opta, să uiți de răul îndurat și când e de față neprietenul tău și când nu e, și ca pe un prieten apropiat să-l primești. ❖

Extras din Jean-Claude Larchet – Despre iubirea creștină, Ed. Sophia, 2010

Da! Această supraomenească iubire o cere Fiul lui Dumnezeu de la un creștin adevărat.

Porunca pare de neînțeles în preocupările de toate zilele ale vieții omenești. Trebuie să recunoaștem că nu este o poruncă ușor de urmat și că ne pune la mare încercare.

În Predica de pe munte, Mântuitorul ne învață ce atitudine trebuie să luăm față de vrăjmașii noștri, pe care trebuie să-i iertăm și să-i tratăm cu compasiune și bunătate. Prin aceasta ne dovedim urmași ai lui Hristos și ne asemănăm cu Tatăl ceresc, Care este Iubire și „face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni” (Mt. 5, 45).

Bunătatea față de semenii noștri este însăși condiția calității noastre de creștin. Prin ea se cunosc ucenicii și se recunosc prietenii Domnului. Iubirea aproapelui, indiferent că acesta îți este prieten sau vrăjmaș, este porunca de căpetenie a Legii celei noi, menite să creeze o atmosferă de pace și bunăvoință între oameni.

Treapta de sus a desăvârșirii în bunătate este răspunsul la rău cu binefacerea: în loc de pietre să dăm pâine, în loc de ocară,

binecuvântări.

La asta trebuie să ne determine cuvântul Domnului, Care zice: „Binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatamă și vă prigonesc” (Mt. 5, 44). Și mai zice: „Iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine, fără să nădăjduiți nimic în schimb” (Lc. 6, 35).

După firea omenească stricată de păcat așa ceva nu e posibil, dar, în Hristos și cu ajutorul Său, toate sunt cu putință.

Practicarea bunătații creștine este mijloc pentru a distruge din suflet patima și setea de răzbunare, apoi, pentru a păstra buna înțelegere și armonia. Precum focul topește gheața, așa bunătatea dezarmează pe adversar, îi înmoaie inima și-l aduce la pace.

În Evanghelia de astăzi, Hristos Domnul ne spune: „Precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Lc. 6, 31). Într-acolo trebuie să tindem, încât ocărății fiind, să binecuvântăm, prigonii fiind, să răbdăm, huliți fiind, să mângâiem (I Cor. 4, 12-13) și să luăm aminte că, fiind buni și iertând pe alții, ne iertăm pe noi. ❖

Diacon Cristian Filuțu

SFINȚII CUVIOȘI DANIIL ȘI MISAIL DE LA MĂNĂSTIREA TURNU

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail sunt doi dintre monahii care s-au nevoit în zona Muntelui Cozia, din Arhiepiscopia Râmnicului. Pentru modul lor de viețuire și darurile duhovnicești primite, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, având ca zi de cinstire data de 5 octombrie. Tot atunci au fost canonizați Sfinții Cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara. Viețuirea în singurătate nu a însemnat pentru ei respingerea lumii, ci ridicarea deasupra ei și căutarea desăvârșirii. S-au retras pentru a se putea ruga mai adânc pentru lume, iar omenirea are nevoie de rugăciunea lor și de asemenea modele de trăire.

Încă din tinerețe Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu s-au arătat iubitori de nevoițe pentru Dumnezeu și de viață sfântă. De aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: „Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie”, au lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și au intrat în Mănăstirea Cozia ca frați, viețuind în ascultare și smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu.

Nu mult după ce au intrat în mănăstire, au primit tunderea în călugărie de la egumenul lor. Cuviosul Daniil, cunosător al Sfințelor Scripturi și al învățăturilor Sfinților Părinți, dovedind iscusință în viața călugărească, a fost învrednicit de harul preoției. Astfel devine duhovnic și povătuitor pe calea mântuirii pentru părinții mănăstirii. Printre cei care se mărturiseau la cuviosul Daniil a fost și vrednicul de pomenire fericitul Misail, care i-a devenit și ucenic duhovnicesc.

Doritori de viață pustnicească, în a doua parte a secolului al XVI-lea șase călugări au plecat din Mănăstirea Cozia: patru s-au nevoit în peșterile de pe muntele Stânișoara, iar doi în apropiere de Turnu.

Călugării Daniil și Misail s-au oprit sub muntele Cozia, în locul numit „de după Turnu”, situat în apropierea Mănăstirii Cozia, în stânga Oltului. Aici și-au săpat alături două chilii în stâncă și au trăit o viață după rânduiala Sfinților Părinți, în rugăciuni și nevoițe. Daniil era duhovnicul sihaștrilor retrași împreună cu dânsul, deseori coborând din peșterile de pe muntele Stânișoara și ceilalți patru pentru a se mărturisi și a se împărtăși.

Daniil a viețuit în chilia sa săpată în stâncă peste 20 de ani, timp în care a reușit să adune aici un grup numeros de monahi, punându-se astfel temelia Schitului Turnu. A trecut la cele veșnice

în chilia sa de piatră, fiind înconjurat de mai mulți ucenici.

Misail a reușit să ridice o bisericuță din lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” situată în fața chiliilor din piatră, el devenind primul conducător al obștii și părinte duhovnicesc al viețuitorilor de aici.

Frumusețea locului și liniștea deosebită în care se afla adunată obștea au făcut ca Mitropolitul Varlaam al Țării Românești (1672-1679) să ridice aici o biserică din piatră în anul 1676, cu nevoița și cu toată cheltuiala sa, în zilele lui Ioan Duca Voievod. Pentru că Daniil și Misail au avut o viață aleasă și demnă de urmat, ucenicii acestora au așezat „moaștele” celor doi cuvioși sub Sfântul Altar al bisericii. Locul în care se află acestea a fost însemnat pe o piatră așezată în temelia Sfântului Altar, ce amintește de „Daniil duhovnicul” și „Misail nacealnicul”.

Astfel, Cuvioșii Daniil și Misail, avva și ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinților Cuvioși sihaștri români, ca purtători de daruri duhovnicești și luminători prin viețuirea sfântă.

În ședință de lucru din 25 februarie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfinților Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie. ❖

Porunci și povețe

*Peste orice supărare,
Peste răfuieli și ceartă
Este o poruncă mare
Dată omenirii: „iartă”!*

*Peste orice nedreptate,
Peste răzbunări și ură
Este o poruncă, frate,
Dată de Hristos: „îndură”!*

*Peste fapta care doare,
Peste vorba ce rănește
E porunca salvatoare
Dată de Iisus: „iubește”!*

*Peste orice-n dreptățire,
Peste îngâmfwări și silă
Ce-i stau omului în fire,
E porunca: „să ai milă”!*

*Peste orice rațiune
Iritată că nu vede
Ce începe-a se opune,
Domnul poruncește: „crede”!*

*Peste-amărăciuni răbdate
În această cruntă eră,
Dumnezeu din ceruri, frate,
Îți șoptește-n suflet: „speră”!*

*Marea vieții cu talazuri
Te îneacă în durere?
Întărindu-te-n necazuri,
Domnul te îndeamnă: „cere”!*

*Nu-i ușoară și nici largă
Calea către veșnicie.
Cel ce vrea pe ea să meargă,
Cu atenție să fie,*

*Ascultând întotdeauna
Și porunca și povața,
Până va primi cununa
Celui Care i-a dat viața.*

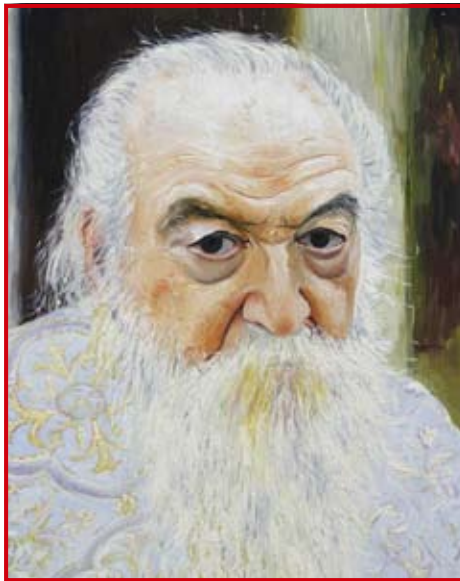
Preot Sorin Croitoru

SE NE AMINTIM DE PĂRINTELE ADRIAN FĂGETEANU

Pe 27 septembrie s-au împlinit 9 ani de la plecarea unui mare duhovnic. Unii l-au cunoscut și - în ciuda aparenței de preot și duhovnic aspru - l-au iubit pentru puterea de a desțeleni în sufletul lor dragostea pentru Dumnezeu și pentru tăria în credință. Să ne amintim deci de sfinția sa.

Alexandru Făgeteanu s-a născut la 16 noiembrie 1912 în Deleni - Cernăuți. A urmat Facultatea de Drept din Cernăuți, pe care a absolvit-o în anul 1934. În următorii șapte ani a fost comisar de poliție în Fălticeni, iar apoi șeful biroului local al Siguranței. Era un polițist bun și dur. În februarie 1941 a fost condamnat abuziv la închisoare pentru participare la „rebeliunea legionară”, deși nu era înscris în Mișcarea Legionară și nici nu s-a răzvrătit.

Ceva mai târziu, generalul Ion Antonescu, conducătorul Statului, a dat ordin să fie eliberați din închisoare toți deținuții politici care vor să meargă pe front în linia întâi. Alexandru Făgeteanu s-a înrolat și a căzut rănit grav la Stalingrad. A scăpat printr-o minune

divină. Pe când zăcea aproape mort, a făgăduit că dacă va supraviețui i se va dăruia cu totul lui Dumnezeu.

În 1943, s-a călugărit la Putna, sub numele de Adrian. A urmat Facultatea de Teologie din Cernăuți.

În 1947, s-a înscris la Facultatea de Filosofie din București și s-a mutat la Mănăstirea Antim, unde a făcut parte

din „Rugul Aprins” – asociație cultural-duhovnicească animată de ziaristul Sandu Tudor (ieroschimonahul Daniil de mai târziu).

După interzicerea „Rugului Aprins”, s-a retras la Mănăstirea Govora și apoi la Crasna, alături de Sandu Tudor. Au fost arestați amândoi în 1950, sub acuzația că organizează o rezistență anticomunistă.

Condamnat la opt ani de temniță grea, la recurs i s-a diminuat pedeapsa. A suferit în închisorile din Făgăraș, Jilava, Canal și Aiud.

Eliberat în 1956, a mers la mănăstirea Lainici și apoi la Slatina, de unde a fost din nou arestat în februarie 1958, cu lotul „Rugul Aprins”.

În 1959, a fost condamnat la 20 de ani de muncă silnică. După 1964, când a fost eliberat cu decretul de amnistie generală, a trecut prin mai multe mănăstiri, rămânând mai mulți la Lainici, în Gorj, și la Antim. În anul 2003, bătrân și bolnav, s-a mutat la Locurele - Gorj, unde a viețuit până în septembrie 2011. *(Sursa – Claudiu Târziu; text adaptat)*

Spunea părintele Adrian Făgeteanu

❖ Copil fiind, am întrebat-o pe mama mea: la ce spui mata cer? Câteodată spui că s-a ridicat soarele pe cer, altădată spui că Dumnezeu este în cer. Care-i adevărul? Mi-a răspuns: «Cerul e acolo unde se face voia lui Dumnezeu».

❖ Dumnezeu nu face nici o deosebire între monahi și mireni, și, în calendarul

nostru, sunt mai mulți sfinți mireni decât călugări, mult mai mulți. Adică soț, soție, copii în familie. Or, rugăciunea de care vorbește Dumnezeu, asta în duh și-n adevăr, se poate face chiar mai bine pe ascuns, în familie, decât în public, în mănăstire.

❖ Oamenii îl caută pe Dumnezeu

numai la necaz, greutăți și suferințe. Dumnezeu ne-a spus: „Nu vă puneți nădejdea în oameni” și noi ne aducem aminte de aceasta la nevoie. Îi sfătuiesc pe toți creștinii să nu uite de rugăciune nici când le este bine. Și să nu pună pe alții să se roage pentru ei. Să se roage pentru ei înșiși. ❖

În noi începe schimbarea lumii

Oteribilă furtună se abătu asupra mării. Vântul sufla înghețat, brăzdând apa și înălțând-o în valuri uriașe care se repezeau spre mal lovindu-l cu putere și producând curenți care pătrundeau în adânc ca plugurile de oțel și smulgeau din loc viețuitoarele marine, crustaceele și moluștele, purtându-le la zeci de metri de țărm.

Atunci când furtuna se potoli, la fel de repede precum se și pornise, apa se domoli și se retrase. Acum plaja era o imensă întindere de noroi unde se zvârcoleau în

agonie mii și mii de stele marine. Erau atât de multe încât plaja părea că devenise rozalie. Acest lucru făcu să vină multă lume pe acea parte a coastei. Sosiră acolo și echipe de la diverse televiziuni pentru a filma straniul fenomen. Stelele marine erau aproape nemișcate. Trăgeau să moară.

În mulțime, ținut de mână de tatăl său, era și un copil care privea cu ochii plini de tristețe micuțele stele de mare; apoi luându-o la fugă, le dăduse în apă.

După aceea, se întoarse înapoi și repetă operațiunea.

De pe parapet, un om strigă spre el:

– Dar ce faci, măi copile?

– Arunc în apă stelele de mare. Altfel vor muri toate pe plajă, răspuse copilul fără a se opri din fugă.

– Dar pe plaja asta sunt mii și mii de stele de mare; cu siguranță nu ai să poți să le salvezi pe toate. Sunt prea multe, mai

strigă bărbatul. Ca să nu mai spunem că la fel se întâmplă pe sute de alte plaje de-a lungul coastei! Nu poți schimba lucrurile!

Copilul zâmbi, se apleacă iar și mai culese o stea de mare și, aruncând-o în apă, răspuse:

– Iată că am schimbat lucrurile pentru cea stea.

Bărbatul rămase o clipă mut, apoi se aplecă, își scoase pantofii și șosetele și coborî și el pe plajă. Începu să adune stele de mare și să le arunce în apă.

O clipă mai târziu coborâră încă două fete și astfel erau deja patru persoane care aruncau stele marine în apă.

După care alte sute, mii de persoane care aruncau stele de mare în apă. Astfel fură salvate toate.

Pentru că lumea să se schimbe ar fi suficient să aibă cineva, chiar și un copil – îndrăzneala de a începe. ❖

SFINTELE CUVIOASE PELAGHIA ȘI TAISIA, RIDICAREA DE LA PĂCAT LA SFINȚENIE

În Biserica noastră Ortodoxă, pe data de 8 octombrie se prăznuiesc Sfintele Cuvioase Pelaghia († 457) și Taisia († 340). Viețile sfințelor, poate mai puțin cunoscute pentru unii dintre noi, sunt exemple vrednice de urmat și i pentru tinerii din societatea de azi. Deși amândouă au trăit în desfrânare, Dumnezeu le-a întors la credință și au devenit sfinte.

Ca un cuvânt de început, avem a reflecta la textul acesta de la Sfântul Evanghelist Matei, capitolul 21: „Zis-a lor Iisus: Adevărat grăiesc vouă că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu. Căci a venit Ioan la voi în calea dreptății și n-ați crezut în el, ci vameșii și desfrânatele au crezut, iar voi ați văzut și nu v-ați căit nici după aceea, ca să credeți în el.”

Sfânta Cuvioasă Pelaghia

La fel ca Maria Magdalena și Maria Egipteanca, Sfânta Pelaghia a suferit și a vărsat multe lacrimi de pocăință, în drumul său de la patima desfrânării la rugăciune și asceză. După cum se cunoaște, sfințele au primit milostivirea și iertarea bunului Dumnezeu, ajungând în cer după moarte.

Sfânta Cuvioasă Pelaghia a fost o artistă a teatrului din Antiohia, care a trăit în secolul al V-lea d.H. Pelaghia a fost înzestrată de Dumnezeu cu o frumusețe trupească nemaîntâlnită, iar înainte de a deveni creștină, ea se numea „Margareta”. În tinerețea sa, Margareta și-a folosit această frumusețe în scopul desfrânării.

Pocăința pentru păcatele ei o datorează episcopului Non, din Iliopoli, care a botezat-o. Luând atunci numele de „Pelaghia”, a fost încredințată preacuvioasei diaconița Romana, spre îndrumare și ascultare. A împărțit Sfânta averea sa servitorilor și Bisericii, iar la opt zile de la botez a mers la Ierusalim în secret. Acolo ea s-a retras în pustiu, într-o chilie de pe Muntele Măslinilor, luând numele de Pelaghie pentru a se deghiza în călugăr. A fost cercetată de Iacov, diaconul Episcopului Non, care a aflat-o moartă la chilie. Descoperită atunci ca Pelaghia, a fost înmormântată de Iacov în chilie în care s-a nevoit la finalul vieții ei, pocăindu-se de păcatele sale cele multe.

În acest fel, desfrânata de mai înainte a fost iertată de păcate mulțumită pocăinței sale și a ajuns vrednică de a se număra în ceata sfinților lui Dumnezeu.

Sfânta Cuvioasa Taisia

Tot la data de 8 octombrie, Biserica Ortodoxă Română face pomenirea Sfintei Cuvioase Taisia. Aceasta s-a născut în Alexandria (părțile Egiptului) din părinți păgâni și a cunoscut credința ortodoxă prin servitorul casei, Ahmes. Pe numele său creștin Teodor, el a prezentat-o episcopului Vivantius, primind în acest mod Taina Sfântului Botez.

Mama Cuvioasei a fost cea care a dus-o într-o casă de desfrânare, unde ea a pierdut multe suflete omenești prin frumusețea pe care o avea.

Cu ajutorul Sfântului Cuvios Pafnutie din Tebaida Egiptului și datorită sfaturilor acestuia, ea s-a pocăit pentru păcatele săvârșite. Starețul a dus-o la o mănăstire de fecioare, de pe lângă

Alexandria, și a pus-o pe Sfânta într-o chilie mică. Taisia a fost închisă în acea chilie cu ușa pironită, doar cu o fereastră mică prin care i se dădea puțină pâine și apă. În acea închisoare a trăit timp de trei ani în nevoie și cu multe lacrimi de căință vărsate. După cei trei ani, la ieșirea din închisoare, Sfânta a petrecut cincisprezece zile și după aceasta a căzut într-o boală în care a zăcut trei zile.

Atunci Sfântului Pafnutie i s-a descoperit faptul că era bolnavă, mergând el și împărțindu-o cu Sfintele Taine. După acestea, Sfânta Taisia a adormit întru Domnul. Astfel, a ajuns desfrânata în împărăția lui Dumnezeu.

Căința pentru păcatele săvârșite a Sfințelor Pelaghia și Taisia a devenit testament nepieritor pentru oricine intră în luptă cu păcatul, nădăjduind a ieși biruitor. Prin rugăciunile

Sfintei Cuvioase Taisia, împreună cu ale Sfintei Cuvioase Pelaghia și cu ale tuturor sfinților deopotrivă, avem și noi nădejdea de a ajunge în aceeași Împărăție. „Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu” (Iezechiel 18, 23).

Mult milostiv, mult iubitor și iertător este Dumnezeu, pentru că nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la păcat spre lumina mântuirii. El ne arată, prin toate minunile înfăptuite și prin toți Sfinții Săi, că ne poate izbăvi de orice patimă sau durere sufletească, dacă ne întoarcem și noi la credință. Nu trebuie să uităm faptul că ispitele acestui veac sunt pentru întărirea credinței noastre și ne îndeamnă prin acestea să ne lepădam de păcat. ❖

Florinela Ivașcă

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4-10 OCTOMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 7.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 9.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 10.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 11.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie